



DSI-IV.7250.807.2024

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 5, ust. 12 i ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 - Prawo przedsiębiorców (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 236), w zw. z art. 2 pkt 9b, 9c, 9e, art. 3b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 433) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 572), po rozpatrzeniu wniosku [REDAKTED]

ORZEKAM

udzielić interpretacji indywidualnej w sprawie stosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw, poprzez:

- I. **nieuznanie** stanowiska Wnioskodawcy, że [REDAKTED], nie jest przedsiębiorcą zobowiązanym do pobierania opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1, w stosunku do opakowań, których wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy i które nie są przez niego wprowadzane do obrotu pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy lub pod własnych imieniem i nazwiskiem lub nazwą, jako że nie spełnia definicji legalnej przedsiębiorcy zawartej w art. 2 pkt 9b ustawy;
- II. **uznanie** stanowiska Wnioskodawcy, że [REDAKTED], nie jest zobowiązany do pobierania opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1, w stosunku do opakowań, które są przez niego oferowane wraz z napojami nieodpłatnie, w ramach promocji, loterii czy w przypadku wystąpienia trudnej sytuacji z klientem, jako że nabycie opakowań dla tych celów powinno być uznane za wykorzystanie na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży, a tym samym Wnioskodawca winien być uznany za użytkownika końcowego tych opakowań.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 30 stycznia 2024 r. (data wpływu 9 lutego 2024 r.) [REDAKTOWANE], złożył wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w sprawie stosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej w odniesieniu do prowadzonej działalności gospodarczej.

Wniosek dotyczy głównie obowiązków opłatowych przedsiębiorcy za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Po pierwsze chodzi o obowiązek określony w art. 3b ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (zwanej dalej ustawą produktową) tj. zobowiązania przedsiębiorcy prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty wymienione w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, do pobrania opłaty od użytkownika końcowego (zwanej dalej „opłatą końcową”), nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach.

Pismem znak DSI-IV.7250.807.2024 z dnia 4 marca 2024 r. (data odbioru: 11 marca 2024 r.) tut. Organ wezwał do uzupełnienia braków formalnych wniosku poprzez doprecyzowanie stanu faktycznego w zakresie obowiązku pobierania opłaty od użytkownika końcowego wynikającego z art. 3b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

Pismem z dnia 14 marca 2024 r. (data wpływu: 19 marca 2024 r.) Strona odpowiedziała na wezwanie uzupełniając tym samym braki formalne w przedmiotowym wniosku.

Wnioskodawca prowadzi sieć stacji paliw na terenie województwa wielkopolskiego. W ramach prowadzonej działalności klientom poszczególnych stacji oferowane są również usługi gastronomiczne, w ramach których mogą nabyć odpłatnie napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy produktowej.

Jednocześnie Wnioskodawca oferuje swoim klientom nieodpłatnie napoje w opakowaniach w ramach różnego rodzaju promocji, loterii czy w przypadku wystąpienia trudnej sytuacji z klientem.

Wnioskodawca jest przedsiębiorcą, który zleca wytworzenie opakowań innemu podmiotowi. Wszystkie oferowane klientom (zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie) wraz z napojami opakowania nabywane są w kraju, zaś część z nich nie zawiera oznaczenia Wnioskodawcy rozumianego jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej ani jego nazwy.

W pierwszej kolejności Wnioskodawca wskazuje na użycie w treści art. 3b ust. 1 pojęcia „przedsiębiorcy”, zawarte w ustawie produktowej.

Przez pojęcie przedsiębiorcy rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.(13)), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej, lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Wnioskodawca połączył definicję przedsiębiorcy z obowiązkiem pobrania opłaty za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie art. 3b ustawy produktowej wskazując, że zgodnie z treścią ww. definicji przedsiębiorcy, za podmiot podlegający dyspozycji art. 3b ustawy produktowej należy w pierwszej kolejności uznać podmiot, który sprowadza z zagranicy lub wytwarza opakowania i wprowadza je do obrotu. Na tej podstawie Wnioskodawca przedstawił stanowisko, że nie podlega dyspozycji treści art. 3b ust. 1 ustawy produktowej, jako przedsiębiorca zobowiązany do pobrania opłaty końcowej za opakowania, które nabył oraz których wyprodukowanie zlecił innemu przedsiębiorcy, które nie posiadają własnego oznaczenia Wnioskodawcy rozumianego jako znak towarowy lub jego nazwa, ponieważ nie mieści się w zakresie definicji „przedsiębiorcy”. Zdaniem Wnioskodawcy obowiązkiem pobrania opłaty obarczony jest wytwórca, importer lub dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia tego rodzaju opakowań, wprowadzający je do obrotu, od którego Wnioskodawca nabywa te opakowania. Zdaniem Wnioskodawcy nie jest on również zobowiązany do pobrania opłaty w przypadku nieodpłatnie oferowanych w opakowaniach w ramach promocji, loterii lub wystąpienia trudnej sytuacji z klientem.

Wnioskodawca przytacza definicję użytkownika końcowego zamieszczoną w art. 2 pkt 11ac ustawy produktowej, zgodnie z którą jest nim podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży. Na tej podstawie Wnioskodawca stoi na stanowisku, że nabycie opakowań i ich nieodpłatne udostępnianie wraz z napojem na potrzeby organizowanych przez Wnioskodawcę promocji czy gratyfikacji, należy uznać za wykorzystanie na potrzeby własne, służące celom promocyjnym własnej marki i wizerunku. Wnioskodawca uznaje się za użytkownika końcowego zobowiązanego do uiszczenia opłaty, nie zaś za przedsiębiorcę zobowiązanego do jej pobrania.

Biorąc pod uwagę stanowisko Wnioskodawcy w zakresie potencjalnych obowiązków opłatowych wynikających z ustawy produktowej, istotne wg. tu. Organu jest przedstawienie dwóch głównych kategorii przedsiębiorców wskazanych w ww. ustawie. Powyższe pozwoli zakwalifikować Wnioskodawcę do danej kategorii, co rzutować będzie na zakres ciążących na nim obowiązków. W tym miejscu tu. Organ zwraca uwagę na fakt, że Dyrektywa wprowadza dwie kategorie podmiotów, których obowiązki – na gruncie ustawy produktowej – są zróżnicowane, przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Każdy z tych przedsiębiorców podlega określonym obowiązkom, w tym opłatom, jednocześnie możliwe jest też, że jeden przedsiębiorca może podlegać wszystkim ww. rodzajom opłat.

Art. 3b. ust. 1 i 2 ww. ustawy określa przedsiębiorców zobowiązanych do poboru opłaty za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych od użytkowników końcowych. Po pierwsze jest nim przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty wymienione w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, który jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej "opłatą".

Po drugie do pobrania opłaty jest również obowiązany przedsiębiorca pakujący i oferujący - za pomocą urządzenia vendingowego, w tym umieszczonego także w miejscach innych niż jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne - napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, będących opakowaniami.

Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszeniu stosowania, zgodnie z załącznikiem nr 6 do ustawy produktowej zalicza się:

- a) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
- b) pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie;
- c) w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Z kolei art. 3k ust. 1 i 2 ustawy produktowej określa przedsiębiorców zobowiązanych do uiszczenia opłaty na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Zgodnie z ust. 1 przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do ww. ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:

1) zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;

2) uprzątkowania oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Zgodnie z ust. 2 przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji II załącznika nr 9 do ustawy produktowej jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów uprzątkowania oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Marszałek Województwa Wielkopolskiego odnosząc się do przedstawionego stanu faktycznego, stwierdza co następuje.

Odnosząc się do pierwszego stanowiska Wnioskodawcy, zdaniem tut. Organu dokonując interpretacji art. 3b ust. 1 ustawy produktowej należy się kierować nie tyle zawężoną definicją przedsiębiorcy, co raczej wymienionymi w tym przepisie rodzajami prowadzonej działalności, tj. możliwością zakwalifikowania jako jednostka handlu detalicznego, handlu hurtowego lub jednostka gastronomiczna. Nie należy zawężać kategorii przedsiębiorcy zobowiązanego do realizacji obowiązków wynikających z art. 3b ustawy produktowej, tj. pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, do przedsiębiorcy wprowadzającego produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Z pewnością bowiem obowiązek pobrania opłaty od użytkownika końcowego nie jest zależny od tego czy podmiot oferujący produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w tych produktach, jest jednocześnie podmiotem wprowadzającym produkty jednorazowego użytku – wytwarzającym te produkty i wprowadzającym do obrotu czy też sprowadzającym produkty z zagranicy.

W kontekście pobrania opłaty od użytkownika końcowego za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych bez znaczenia pozostaje również fakt, że produkcja opakowań oferowanych przez Wnioskodawcę została zlecona innemu przedsiębiorcy oraz to, że nie są to opakowania wprowadzane do obrotu pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą.

Na podstawie przedstawionego stanu faktycznego Wnioskodawcy, który wskazuje, że w ramach prowadzonej działalności oferuje usługi gastronomiczne, polegające na oferowaniu klientom napojów lub żywności w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, tut. Organ stwierdza, że Wnioskodawca będzie zobowiązany do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 od użytkownika końcowego, za wskazane we wniosku kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka, niezależnie od tego czy ww. opakowania będą posiadały własne oznaczenie lub nie. Obowiązek pobrania ww. opłaty jest niezależny również od tego czy będą to opakowania wyprodukowane na zlecenie Wnioskodawcy, czy też nie.

Mając powyższe na uwadze tut. Organ w pkt. I niniejszej decyzji uznał za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy, że [REDAKTOWANE], nie jest przedsiębiorcą zobowiązanym do pobierania opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1, w stosunku do opakowań, których wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy, pomimo tego, że nie są one oznaczane znakiem towarowym ani własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą.

Odnosząc się do drugiego stanowiska Wnioskodawcy, wskazującego, iż nie jest on zobowiązany do pobierania opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1, w stosunku do opakowań, które są przez niego oferowane wraz z napojami nieodpłatnie, w ramach promocji, loterii czy w przypadku wystąpienia trudnej sytuacji z klientem, tut. Organ wyjaśnia, że na gruncie przepisów ustawy produktowej, nie sposób się nie zgodzić z przedstawionym stanowiskiem. Przepis art. 2 pkt 11ac ww. ustawy wskazuje, że użytkownik końcowy to podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży. Skoro Wnioskodawca w przypadkach omawianych powyżej nie odsprzedaje nabytych przez siebie opakowań wraz z napojem, lecz udostępnia je klientom nieodpłatnie (w ramach loterii bądź promocji), to należałoby przyjąć, że przedstawiona powyżej definicja użytkownika końcowego odnosi się wprost do Wnioskodawcy. W konsekwencji to Wnioskodawca powinien uiścić opłatę od nabywanych przez siebie opakowań, a nie klienci prowadzonej przez niego stacji paliw.

Mając powyższe na uwadze tut. Organ w pkt. II niniejszej decyzji uznał za prawidłowe stanowisko Wnioskodawcy, że [REDAKTOWANE] nie jest zobowiązany do pobierania opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1, w stosunku do opakowań, które są przez niego oferowane wraz z napojami nieodpłatnie, w ramach promocji, loterii czy w przypadku wystąpienia trudnej sytuacji z klientem, a jednocześnie sam Wnioskodawca winien być uznany za użytkownika końcowego zobowiązanego do uiszczenia ww. opłaty.

Tutejszy Organ, wydając niniejszą decyzję, zapoznał się ze stanowiskiem Wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie i kierował się obowiązującymi przepisami prawa. Niniejsza interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Zgodnie z art. 34 ust. 5 ustawy – Prawo przedsiębiorców udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji.

Mając powyższe na uwadze, Marszałek Województwa Wielkopolskiego orzeka jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji Stronie przysługuje prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu za pośrednictwem Marszałka Województwa Wielkopolskiego, w terminie 14 dni od daty doręczenia. Zgodnie z art. 127a Kodeksu postępowania administracyjnego – przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec Marszałka Województwa Wielkopolskiego. Z dniem doręczenia tutejszemu Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, niniejsza decyzja stanie się ostateczna i prawomocna.

Za wydanie niniejszej decyzji, zgodnie z art. 34 ust. 6 ustawy – Prawo przedsiębiorców, wniesiono opłatę w wysokości 80,00 zł na rachunek Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego w Poznaniu - PKO Bank Polski Poznań rachunek nr 45 1020 4027 0000 1202 0049 5580.